

Did Israel Kill the Kennedys?

Laurent Guyénot • June 3, 2018

Original:

<https://www.unz.com/article/did-israel-kill-the-kennedies/>

Translated:

Izrael megölte Kennedyeket?

Laurent Guyénot • 2018. június 3

[https://www-unz-com.translate.goog/article/did-israel-kill-the-kennedies/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/article/did-israel-kill-the-kennedies/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

1968. június 6-án éjfél után Robert Kennedy szenátort meggyilkolták a Los Angeles-i Ambassador Hotel hátsó szobájában. Olemme győzelmet ünnepelte a kaliforniai előválasztáson, amivel a demokrata párt legesélyesebb jelöltje lett az elnökválasztáson. Népszerűsége olyan nagy volt, hogy Richard Nixonnak a republikánus oldalon kevés esélye volt. 43 évesen Robert lett volna a valaha volt legfiatalabb amerikai elnök, miután testvére kormányának legfiatalabb főügyésze. Halála megnyitotta az utat Nixon előtt, aki nyolc évvel azután, hogy 1960-ban legyőzte John F. Kennedyt, végre elnökké válhatott.

Johnt négy és fél évvel Robert előtt meggyilkolták. Ha életben maradt volna, minden bizonnyal 1968-ig lett volna az elnök. Ehelyett alelnöke, Lyndon Johnson 1963-ban átvette a Fehér Ház irányítását, és annyira népszerűtlenné vált, hogy 1968-ban nyugdíjba vonult. Érdekes módon Johnson éppen John halálának napján lett az elnök. , és néhány hónappal Robert halála után véget ért mandátuma. **Mindkét nyomozás idején ő volt hatalmon.**

És mindkét nyomozást széles körben eltitkolózásnak tekintik. A hivatalos következtetés mindkét esetben tele van ellentmondásokkal. Ezeket itt fogjuk összefoglalni. De többet teszünk: megmutatjuk, hogy mindkét eset megoldásának kulcsa a köztük lévő kapcsolatban rejlik. És minden kétséget kizáróan megoldjuk őket.

Ahogy Lance deHaven-Smith megjegyezte az *Összeesküvés-elméletben Amerikában*:

„Ritkán gondolják úgy, hogy a Kennedy-gyilkosságok sorozatgyilkosságok lehettek. Valójában, amikor a gyilkosságokról beszélnek, az amerikaiak ritkán használják a többes számot, „Kennedy-gyilkosságok”. [...] Nyilvánvaló, hogy a Kennedy-gyilkosság(ok) lexikonjának ez a furcsasága az újságírók, politikusok és több millió hétköznapi amerikai öntudatlan erőfeszítését tükrözi, hogy ne gondoljanak együtt a két merényletre, annak ellenére, hogy az áldozatok számtalan módon kapcsolódnak egymáshoz.”[1]

Johnt és Robertet rendíthetetlen hűség kötötte le. Kennedy életrajzírói hangsúlyozták Robert abszolút odaadását bátyja iránt. Robert sikeresen irányította John kampányát a szenátusban 1952-ben, majd elnökválasztási kampányát 1960-ban. John nem csak főügyészévé tette, hanem legmegbízhatóbb tanácsadójává is, még külügyi és katonai ügyekben is. Amit John a legjobban értékelt Robertben, az az igazságérzete és erkölcsi ítélőképessége volt. Robert például az, aki arra biztatta Johnt, hogy teljes mértékben támogassa a feketék polgárjogi mozgalmát[2].

Ha figyelembe vesszük a Kennedy testvérek közötti kivételes köteléket, mennyi a valószínűsége, hogy a két Kennedy-gyilkosságnak nem volt köze egymáshoz? Inkább abból a feltételezésből kell kiindulnunk, hogy rokonok. Az alapvető józan ész azt sugallja, hogy a Kennedy fivéreket ugyanaz az erő és ugyanazok az indítékok ölték meg. Legalábbis logikus munkahipotézis, hogy Robertet azért zárták ki az elnökválasztási versenyből, mert meg kellett akadályozni abban, hogy olyan pozícióba jusson, ahol újra megnyithatta bátyja halálának ügyét. Mind a bátyja emlékéhez fűződő hűsége, mind az igazságszolgáltatás iránti rögeszméje előre jelezte, hogy ha eljut a Fehér Házba, pontosan ezt fogja tenni. De volt-e 1968-ban valami egyértelmű jel arra, hogy megtenné?

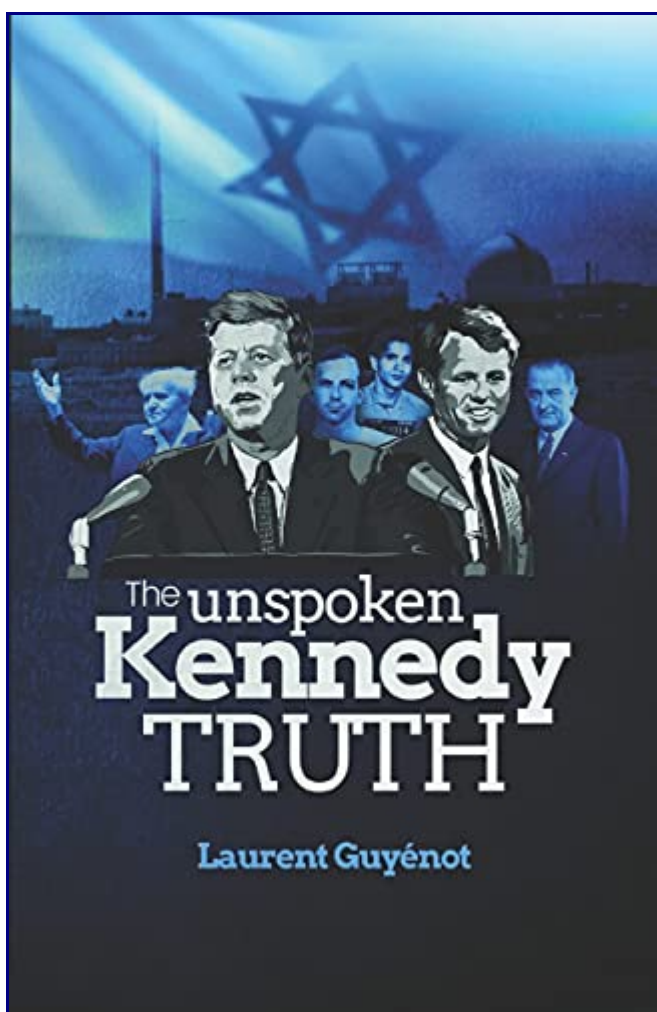
Bobby azt tervezte, hogy újraindítja a nyomozást testvére meggyilkolásával kapcsolatban?

A kérdésre David Talbot pozitív választ adott a *Brothers: The Hidden History of the Kennedy Years* című könyvében, amelyet 2007-ben adott ki a Simon & Schuster. Robert soha nem hitt a Warren-jelentés azon következtetésében, hogy Lee Harvey Oswald volt testvére egyetlen bérgyilkosa. Túlságosan jól tudta, mit várhat Johnsontól, ezért nem volt hajlandó tanúskodni a Warren-bizottság előtt. Amikor megjelent a jelentés, nem volt más választása, mint nyilvánosan jóváhagyni, de „magán elvetette” – emlékszik fia, Robert Kennedy, Jr.[3]. Közeli barátainak, akik azon tűnődtek, miért nem ad hangot kétségeinek, azt mondta: „*Nem tehetek ellene semmit. Nem most.*”[4]

1963. november 22-től Robertet elidegenítették, és Johnson és Hoover figyelték. Bár még mindig főügyész, tudta, hogy tehetetlen azokkal az erővel szemben, akik megölték testvérét. De nem vesztette az időt saját nyomozásának megkezdésével; először megkérte a CIA igazgatóját, John McCone-t, Kennedy barátját, hogy derítse ki, van-e köze az Ügynökségnek a cselekményhez, és meg volt győződve arról, hogy nem. 1964 márciusában négyszemközt beszélgetett Jimmy Hoffa maffiózóval, esküdt ellenségével, akivel tíz évig harcolt, és akiről azt

gyanította, hogy bosszút állt a testvérén. Robert megkérte barátját, Daniel Moynihan-t is, hogy keressen minden cinkost az elnök biztonságáért felelős titkosszolgálatban. [5]. És természetesen Robert Johnsonra gyanakodott, akiben mindig is bizalmatlan volt, mivel Jeff Shesol dokumentálja a *Mutual Contempt: Lyndon Johnson, Robert Kennedy és a viszály, amely meghatározza az évtizedet* (1997) című művét.

Valójában alig egy héttel JFK halála után, 1963. november 29-én Bill Walton, a Kennedyk barátja Moszkvába utazott, és átadta Nikita Hruscsov-nak, egy megbízható ügynökön keresztül, aki már titkos kommunikációt folytatott Hruscsov és John Kennedy között. Robert és Jacqueline Kennedy üzenete; A szovjet archívumban a 90-es években talált fel szerint Alexandr Fursenko és Timothy Naftali (*One Hell of a Gamble* , 1998), Robert és Jackie jegyzési akarták a szovjet miniszterelnököt, hogy szerintük John Kennedy „egy jog áldozata volt. -szárnyú összeesküvés”, és hogy „az a lehülés, amely Johnson miatt bekövetkezhet az amerikai-szovjet kapcsolatokban, nem tarthat örökké”. [6]

Robert felvette a kapcsolatot az MI6 egykori tisztjével is, aki családja barátja volt, amikor apja londoni nagykövet volt. Ez a brit nyugalmazott tiszt felvette a néhány megbízható barátjával Franciaországban, és megbeszéltek, hogy a francia hírszerzés két munkatársa három éven keresztül csendes nyomozást folytasson, amely több száz interjút tartalmazott az Egyesült Államokban. A Lyndon Johnsonról és a jobboldali texasi olajbárókról szóló célzásokat hemzsegő jelentésüket csak hónapokkal a saját 1968 júniusi meggyilkolása előtt adták át Bobby Kennedynak. Bobby halála után az utolsó életben maradt testvér, Ted Kennedy szenátor nem mutatott érdeklődést az iránt. az anyag. A nyomozók ezután francia felbéreltek

egy író, Hervé Lamarr-t, hogy az anyagot James Hepburn álnéven könyvté alakítsa. *L'Amérique brûle, és Farewell America: The Plot to Kill JFK* címmel fordították le. Következtetését érdemes idézni:

- Kennedy elnök meggyilkolása mágusok munkája volt. Színpadi trükk volt, kiegészítőkkel és hamis tükrökkel kiegészítve, és amikor leomlott a függöny, eltűntek a színészek, sőt a díszlet is. [...][7]

Robert azt tervezte, hogy 1972-ben indul az amerikai elnöki posztért, de a vietnami háború eszkalációja előidézte döntését, hogy 1968-ban induljon. Egy másik tényező lehetett, hogy 1967-ben a New Orleans-i kerületi ügyész, Jim Garrison elindította a nyomozást. Garrisons engedélyezték megnézni Abraham Zapruder amatőr filmjét, amit az FBI a merénylet napján elkobzott. Ez a film a nyilvánvaló manipuláció ellenére azt mutatja, hogy a végzetes lövés az elnök előtti „füves dombból” érkezett, nem pedig a mögötte található Iskolai Könyvtárból, ahonnan Oswaldnak állítólag lövöldöznie kellett volna.

Amikor a nyomozásról beszéltek, Kennedy megkérte egyik legközelebbi tanácsadóját, Frank Mankievitch-et, hogy kövesse nyomon a fejleményeket, „*tehát ha olyan pontra jut, hogy tehetek valamit ez ügyben, elmondhatja, amit tudnom kell*”. Elárulta barátjának, William Attwoodnak, a *Look* magazin akkori szerkesztőjének, hogy Garrisonhoz hasonlóan ő is összeesküvésre gyanakszik, „*de nem tehetek semmit, amíg át nem kapjuk a Fehér Ház irányítását*”. [8] Elzárkózott attól, hogy nyíltan támogassa Garrisons, mert úgy vélte, hogy mivel a nyomozás kimenetele bizonytalan, ez veszélyeztetheti az ügy későbbi újraindítására vonatkozó terveit, és még a megválasztási esélyeit is gyengítheti azzal, hogy motivációját családi viszályként értelmezi.

Összefoglalva, nem férhet kétség afelől, hogy ha elnöknek választották volna, Robert Kennedy minden tőle telhetőt megtett volna annak érdekében, hogy ilyen vagy olyan módon újra megnyissa a testvére meggyilkolásának ügyét. Ez a tény bizonyosan nem kerülte el John gyilkosait. Nem volt más lehetőségük, mint megállítani. Ez az első következtetés elegendő ok arra, hogy összehasonlító elemzést végezzünk mindkét Kennedy-gyilkosságról, néhány olyan összetartó nyom után kutatva, amelyek egy közös ötletgazdához vezethetnek bennünket. Robert meggyilkolásával kezdjük.

Sirhan Sirhan, egy palesztin, akit az Izrael elleni gyűlölet motivál?

Néhány órával Robert meggyilkolása után a sajtó nemcsak a merénylet körülményéről, hanem indítékáról, sőt részletes életrajzáról is tájékoztathatta az amerikai népet. [9] A huszonnégy éves Sirhan Bishara Sirhan Jordániában született, és az Egyesült Államokba költözött, amikor családját 1948-ban kiutasították Nyugat-Jeruzsálemből. A lövöldözés után Sirhan zsebében egy újságkivágást találtak, amely a kedvező véleményeket idézi. Robert Izraellel kapcsolatban, és különösen, ami választási kötelezettségnek hangzott: „*Az Egyesült Államoknak haladéktalanul el kell adnia Izraelnek azt az 50 Phantom repülőgépet, amelyet oly régóta ígért neki.*” Sirhan kézírásos jegyzetei, amelyeket otthonában találtak egy jegyzetfüzetben, megerősítették, hogy tettét előre megfontolták, és az Izrael elleni gyűlölet motiválta.

Ez lett a mainstream média története az első naptól kezdve. Jerry Cohen, a *Los Angeles Times*-től címlapon írt cikket, amelyben azt mondta, hogy Sirhan „az ismerősök „virulens” Izrael-ellenesnek írják le” (Cohen ezt „virulens antiszemita” változtatta a *The Salt Lake*-ben megjelent cikkben *Tribune*), és ez: „Az öt legjobban ismerő személyek nyomozása és nyilvánosságra hozatala felfedte [őt], mint egy fiatal férfit, aki nagyon gyűlöli Izrael államot.” Cohen arra következtet, hogy „Kennedy szenátor [...] ennek a gyűlöletnek a megszemélyesítője a közelmúltban tett Izrael-barát kijelentései miatt”. Cohen azt is elárulta, hogy:

„Körülbelül három héttel ezelőtt a fiatal jordániai menekült, akit Robert Kennedy szenátor lelövésével vádolnak, írt magának egy feljegyzést [...] A feljegyzésben ez állt: „Kennedyt 1968. június 5. előtt meg kell gyilkolni” – ez a hatnapos háború első évfordulója. kultúra Izrael megalázta három arab szomszédját, Egyiptomot, Szíriát és Jordániát[10]

2001. szeptember 11. után Robert meggyilkolásának tragédiája bekerült a civilizációk összeesésének és a terror elleni háborúnak a neokon mitológiájába. Sirhan az iszlám terrorizmus előfutára lett az amerikai földön. *Az elfeledett terrorista* című könyvében Mel Ayton, aki az összeesküvés-elméletek leleplezésére specializálódott, azt állítja, hogy „rengeteg bizonyítékot mutat be [Sirhan] fanatikus palesztin nacionalizmusról”, és bebizonyítja, hogy „Sirhan volt az a magányos bérgyilkos, akinek politikailag motivált cselekedete a mai terrorizmus előfutára” (ahogyan a hátsó borítón van írva).

2008-ban, Robert halálának 40. évfordulóján Sasha Issenberg, a *Boston Globe* munkatársa felidézte, hogy Robert Kennedy halála „első ízelítő volt a közel-keleti terrorból”. Idézi Alan Dershowitz harvardi professzort (legismertebb Jonathan Pollard ügyvédje), aki azt mondta:

„Úgy gondoltam, mint egy erőszakos cselekményt, amelyet Izrael és mindenki iránti gyűlölet motivált, aki Izraelt támogatta. [...] Bizonyos szempontból ez volt az iszlám terrorizmus kezdete Amerikában. Ez volt az első lövés. Sokan nem ismertük fel akkoriban.”[11]

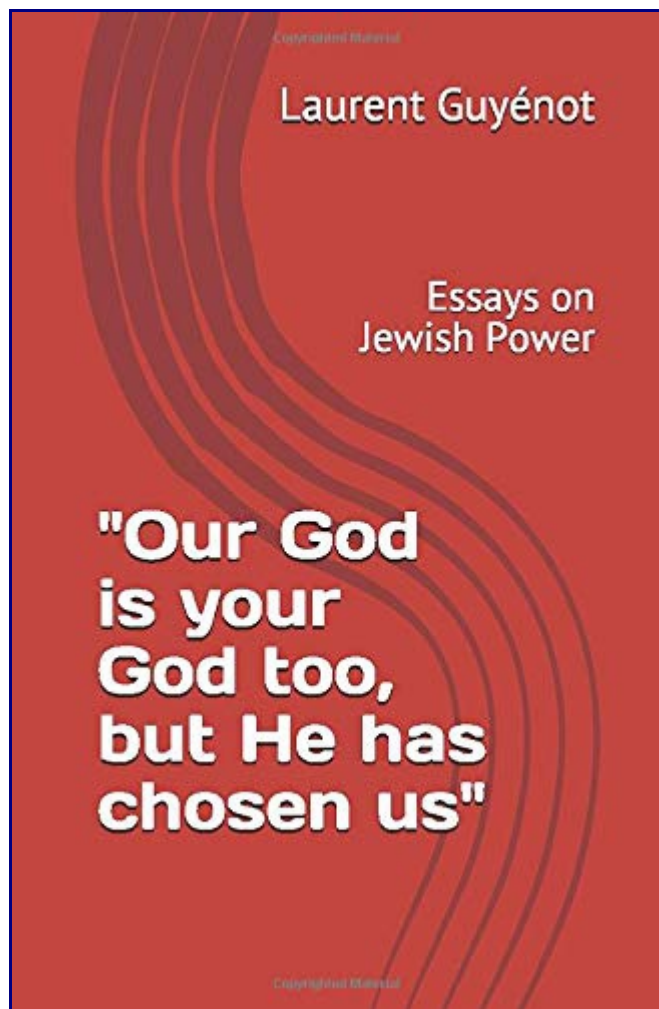
Az a tény, hogy Sirhan keresztény családból származott, elveszett Dershowitzban. A *Jewish Forward* gondoskodott arról, hogy ugyanezen alkalommal megemlítse, csak annyit tett hozzá, hogy az iszlám fanatizmus mindenesetre futott az ereiben:

„De amit megosztott muszlim unokatestvéreivel – a szeptember 11-i elkövetőkkel – az Izrael elleni zsigeri, irracionális gyűlölet volt. Ez készítette arra, hogy meggyilkoljon egy embert, akiről egyesek még mindig úgy gondolják, hogy egy korábbi nemzedék legnagyobb reménye lehetett.”

„Robert Kennedy volt a modern arab terrorizmus első amerikai áldozata” – kalapálta a *Forward* újságírója; „Sirhan gyűlölte Kennedyt, mert támogatta Izraelt.”[12]

A közbeszédnek ez a vezérmotívuma felveti a kérdést: vajon Bobby valóban Izrael támogatója volt? De van válaszolnánk erre a kérdésre, egy sokkal nyomasztóbb kérdés: Sirhan tényleg megölte Bobbyt?

Sirhan Bishara Sirhan tényleg megölte Robert Kennedyt?

Ha megbízunk a hivatalos nyilatkozatokban és a mainstream hírekben, akkor Robert Kennedy meggyilkolása nyitott és bezárt ügy. A gyilkos személye nem szenved vita tárgyát, mivel a füstölgő fegyverrel a kezében a helyszínen letartóztatták. **A valóságban ballisztikai és törvénszéki bizonyítékok azt mutatják, hogy Sirhan egyik golyója sem találta el Kennedyt.**

Thomas Noguchi főorvos-halottkém boncolási jelentése szerint Robert Kennedy agyi lövés következtében halt meg, amelyet a jobb fül mögül lőttek ki üres szögben, felfelé irányuló szögben. Nogushi megismételte következtetését 1983-as visszaemlékezésében, a *Coronerben*. **Tizenkét lövés tanú esküdt vallomása azonban azt igazolta, hogy Robert soha nem fordított hátat Sirhannak, és Sirhan öt-hat lábnyira volt a célponttól, amikor lőtt.**

Összeszámolva a kamrában történt lövedékek becsapódásait és azokat, amiket öt embert megsebesítettek **Kennedy környékén, a becslések szerint legalább tizenkét golyót lőttek ki, míg Sirhan fegyvert csak nyolcat szállított. 2011. április 23-án William Pepper ügyvédek és társa, Laurie Dusek összegyűjtötték ezeket a bizonyítékokat és egyebeket egy 58 oldalas aktában, amelyet Kaliforniai Bírósághoz nyújtottak be, és Sirhanének újbóli megnyitását kérték. Az 1968-as perben jelentős szabálytalanságokat dokumentáltak, köztük azt a tényt, hogy a laboratóriumban tesztelt golyót a Robert agyából kivont golyóval való összehasonlításhoz nem Sirhan revolverével lőtték ki, hanem egy másik fegyverrel, más sorozatszámmal; így a ballisztikus teszt ahelyett, hogy Sirhant terhelte volna, valójában ártatlannak bizonyult. Pepper számítógépes elemzést is készített a forgatás során készült hangfelvételekről,[\[13\]](#)**

Egy második lövöldöző jelenlétét több szemtanú is jelezte, és ugyanazon a napon néhány sajtó is beszámolt róla. Erős a gyanú, hogy a második lövöldöző Thane Eugene Cesar, az estére felbérelt biztonsági őr volt, aki a lövöldözés pillanatában Kennedy mögé ragadt, és több szemtanú is látta a pisztolyával. Egyikük, Don Schulman pozitívan látta, hogy tüzel. Cesart soha nem vizsgálták, annak ellenére, hogy nem titkolta gyűlöletét Kennedyék iránt, akik feljegyzett nyilatkozata szerint „*eladták az országot a kommóknak*”.^[14]

Még ha feltételezzük is, hogy Sirhan valóban megölte Robert Kennedyt, az ügy másik aspektusa is kérdéses: több szemtanú szerint Sirhan transzállapotban volt a lövöldözés alatt. Ennél is fontosabb, hogy Sirhan mindig is azt állította, és továbbra is azt állítja, hogy soha nem emlékszik tetteire:

"Az ügyvédem azt mondta nekem, hogy lelöttem és megöltem Robert F. Kennedy szenátort, és ezt teljesen hiábavaló lenne tagadni, [de] nem emlékeztem és továbbra sem emlékszem Kennedy szenátor lelövésére."

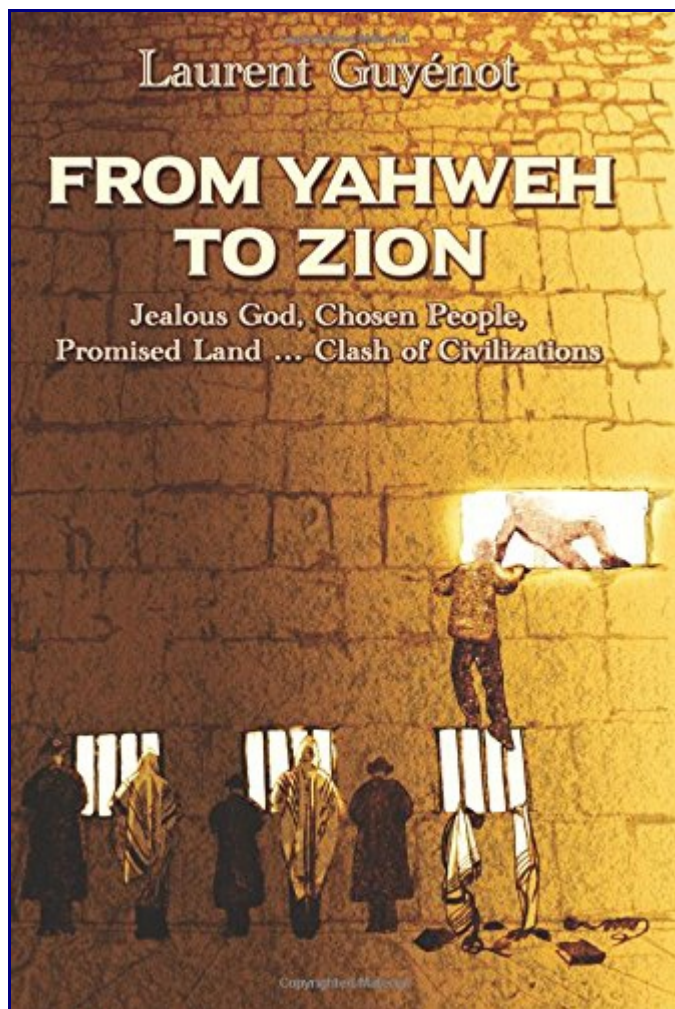
Azt is állítja, hogy nem emlékszik „*sok dologra és incidensre, amelyek a lövöldözést megelőző hetekben történtek*”.^[15] A Sirhan hálósobájában talált jegyzetfüzet néhány ismétlődő sora, amelyet Sirhan saját kézírásaként ismer fel, de nem emlékszik az írásra, az automatikus írásra emlékeztet.^[16]

A pszichiátriai szakértelem, beleértve a hazugságdetektoros tesztek is, megerősítette, hogy Sirhan amnéziája nem hamis. 2008-ban a Harvard Egyetem professzora, Daniel Brown, a hipnózis és a trauma-memóriavesztés elismert szakértője összesen 60 órán át interjút készített Sirhannal, és arra a következtetésre jutott, hogy Sirhan, akit a „*nagyon hipnotizálhatóak*” kategóriába sorol, önkéntelenül cselekedett a hatás alatt. hipnotikus szuggesztióról: „*A fegyverrel való kilövése nem az ő önkéntes irányítása alatt történt, és nem is tudatos tudással történt, hanem valószínűleg az automatikus hipnotikus viselkedés és a kényszerítő irányítás eredménye.*”^[17]

Tudjuk, hogy az 1960-as években amerikai katonai ügynökségek kísérleteztek a mentális kontrollal. Dr. Sidney Gottlieb, a magyar zsidók fia irányította a hírhedt CIA MKUltra projektet, amelynek többek között olyan kérdésekre kellett válaszolnia, mint: „*Kényszeríthető-e gyilkosságra egy hipnózis alatt álló személy?*” egy 1951 májusában kelt, feloldott dokumentum szerint.^[18] Ronen Bergman izraeli újságíró, a *Rise and Kill First: The Secret History of Israel's Targeted Assassinations* (Random House, 2018) szerzője szerint 1968-ban egy Benjamin Shalit izraeli katonapszichológus tervet készített egy palesztin fogságba ejtésére. és „*agymossák és hipnotizálják, hogy programozott gyilkossá váljon*”, amelynek célja Jasszer Arafat.^[19]

Ha Sirhant hipnotikusan programozták, a kérdés a következő: kinek volt érdeke, hogy egy zsigeri anticionista palesztint okoljanak Robert Kennedy meggyilkolásáért? Izrael, természetesen. De akkor egy dilemmával állunk szemben: miért akarná Izrael megölni Robert Kennedyt, ha Robert Kennedy támogatta Izraelt, ahogy a mainstream narratíva mondja?

Robert Kennedy valóban Izrael barátja volt?

A dilemma egy félrevezető feltételezésen nyugszik, amely a megtévesztés része. Valójában Robert Kennedy határozottan *nem* volt Izrael-párti. Egyszerűen kampányolt 1968-ban. Mint mindenki tudja, néhány jókívánság és üres ígélet Izraelnek ilyen körülmények között megkerülhetetlen rituálé. És Robert nyilatkozata egy oregoni zsinagógában, amelyet a Pasadena *Independent Star-News* május 27-i, Sirhan zsebében talált cikkében említett, nem haladta meg a minimális követelményeket. A cikk szerzője, David Lawrence egy korábbi, „*Paradox Bob*” című cikkében hangsúlyozta, hogy mennyire kevés hitelt kell tulajdonítani az ilyen választási ígéreteknek: „Az elnökjelöltek arra törekednek, hogy szavazatokat szerezzenek, és néhányan nem veszik észre saját következetlenségeiket.”

Mindent figyelembe véve nincs okunk azt hinni, hogy Robert Kennedy az Egyesült Államok elnökeként különösen Izrael-barát lett volna. A büszkén ír és katolikus Kennedy család a politikában a zsidó befolyással szembeni ellenségességéről volt ismert, amely a Kennedy-ellenes irodalom klasszikus témája, amelyet Ronald Kessler 1996-os, rendkívül sokat sejtető, *The Sins of the Father* című könyve képvisel a legjobban: Joseph P. Kennedy és az általa alapított dinasztia. [20]

Robert testvére kormányában nem volt különösebben Izrael-párti főügyész: felbőszítette a cionista vezetőket azzal, hogy támogatta a William Fulbright szenátor, a *Szenátus Külkapcsolati Bizottsága* által vezetett vizsgálatot, amelynek célja az *Amerikai Cionista Tanács* „külföldiként” bejegyzése volt. „ügynök” az 1938-as külföldi ügynökök regisztrációs törvényében

meghatározott kötelezettségek hatálya alá, ami jelentősen hátráltatta volna a hatékonyságát (1963 után az AZD megúszta ezt az eljárást azzal, hogy megváltoztatta státuszát és átkeresztelte magát AIPAC-ra)[21].

Összefoglalva, a *The Jewish Daily Forward* csak rendkívüli képmutatással írhatta Bobby halálának 40. évfordulóján:

„Amikor Bobby Kennedyre emlékezünk, ne csak azt emlékezzünk, amiért élt, hanem arra is, hogy miért halt meg – nevezetesen az amerikai-izraeli kapcsolat értékes természetére.”[22]

Robert Kennedy halála nem volt rossz az „amerikai-izraeli kapcsolat” szempontjából. Inkább nagy veszteség volt ez az arab világnak, ahol Bobbyt ugyanúgy gyászolták, mint előtte bátyját, Johnt.

Természetesen az a tény, hogy a cionista média hazudott, amikor Robert Kennedynak adott posztumusz jóakarati tanúsítványt Izrael felé, és ezáltal hamis alibit biztosított Izraelnek, nem elegendő ok arra a következtetésre jutni, hogy Izrael meggyilkolta Robertet. Még az a tény sem bizonyítja, hogy a cselekmény kitalálói egy anticionista palesztint választottak beprogramozott eszközüknek, és ezzel egyidejűleg Roberttől való megszabadulással erős palesztin-ellenes érzést szítottak az amerikaiakban, nem bizonyítja Izrael érintettségét. Ami még hiányzik egy komoly feltételezéshez, az elfogadható indíték.

Robert meggyilkolásának indítékát nem abban kell keresni, amit Robert nyilvánosan kijelentett egy oregoni zsinagógában az elnökválasztási kampánya során, hanem abban, amit csak legközelebb barátainak bízott meg: abban a szándékában, hogy újraindítsa a nyomozást testvére halála miatt. Következő kérdésünk tehát a következő: Mit tárt volna fel egy elfogulatlan vizsgálat, amelyet Robert felügyelete alatt folytattak le a Fehér Házban?

[A CIA meggyilkolta Kennedyt?](#)

Mindenki számára, aki csak homályosan tájékozott, nyilvánvaló, hogy egy valódi nyomozás először azt állapítja meg, hogy Oswald pusztán „pacsik” volt, ahogy ő maga is mondta, egy bűnbak, aki előre felkészült arra, hogy vádolják a bűncselekményért, majd tárgyalás nélkül lemészárolják. Itt nem fogjuk áttekinteni azokat a bizonyítékokat, amelyek ellentmondanak a magányos fegyveres hivatalos tételének. Számos könyvben és dokumentumfilmben megtalálható.

Ugyanígy hírhedt az az elmélet is, amely szerint a Kennedy meggyilkolását célzó összeesküvés a CIA-n belüli titkos hálózatból indult ki, összejátszva a Pentagon szélsőséges elemeivel. Ez az összeesküvés-elmélet a legnagyobb a John Kennedy halála óta készült könyvekben, cikkekben és filmekben.

Ennek a CIA-Pentagon elméletnek, ahogy én nevezem (ha akarod, adjuk hozzá a hadiipari komplexumot), van egy nagy hibája a gyilkosoknak tulajdonított indítékban: az elmélet szerint a Kennedytől való megszabadulás mellett a volt a cél, amit egy ürügy Kuba megszállására, a CIA mindig is szorgalmazott, és Kennedy megtagadta (a Disznó-öböl fiaskója). Mivel Oswaldot Castro-párti kommunistának tartották, a dallasi lövöldözést hamis zászlós

támadásként rendezték, és Kubát hibáztatták. De akkor miért nem követte Kennedy meggyilkolását Kuba inváziója? Miért hagyta el a Warren-bizottság a Castro-párti Oswaldot, és a magányos dió Oswald javára hagyta el? Akik foglalkoznak a kérdéssel, mint James Douglass a *JFK és a kimondhatatlan című művében* Johnsonnak köszönheti az invázió megakadályozását. Meg kell értenünk, hogy Johnsonnak semmi köze nem volt a merényletnek, és meghiúsította az összeesküvők végső célját, hogy elindítsák a harmadik világháborút. **Ezzel figyelmen kívül hagyjuk a Johnson ellen ötven éven át felhalmozott hatalmas mennyiségű bizonyítékot, amelyet olyan úttörő könyvek dokumentáltak, mint Phillip Nelson *LBJ: JFK meggyilkolásának főgondolata* (2010) vagy Roger Stone *The Man Who Killed Kennedy: The Case Against LBJ* (2013).** .).

A CIA-Pentagon elmélet másik gyengesége az, hogy nincs egyetértés a cselekmény ötletgazdájával kapcsolatban. Valójában az egyik leggyakrabban felmerülő név James Jesus Angleton, a CIA-n belüli Ellenfelderítés vezetője, akiről John Newman professzor ezt írja az *Oswald and the CIA* -ban :

„Véleményem szerint, akárki volt is Oswald közvetlen felvezetője vagy felvezetői, most komolyan meg kell fontolnunk a lehetőséget, hogy Angleton valószínűleg a vezérigazgatójuk volt. Senki másnak az Ügynökségben nem volt hozzáférése, felhatalmazása és ördögien zseniális elme ahhoz, hogy irányítsa ezt a kifinomult cselekményt.”[\[23\]](#)

De rengeteg bizonyíték van arra, hogy Angleton, aki egyben a CIA „Izraeli Iroda” vezetője is volt, Moszad vakond volt. Életrajzírója, Tom Mangold szerint „Angleton legközelebbi tengerentúli hivatásos barátai [...] a Moszadból származtak, és [...] nagy becsben tartották izraeli kollégái és Izrael állam, aminek az volt a célja, hogy mély kitüntetésben részesítse. halál.”[\[24\]](#)**Nem kevésbé, hogy két emlékművet is szenteltek neki az izraeli megemlékezések alkalmával, az izraeli hírszerzés vezetőinek, sőt egy leendő miniszterelnöknek a részvételével.** [\[25\]](#)

Egy másik szempontot is figyelembe kell venni: ha a CIA nyoma annyira bejártatott út a Kennedy-kutatók körében, az azért van, mert azt maga a mainstream média, valamint Hollywood is átvágta és kijelölte. És ez még a merénylet előtt, 1963. október 3-án kezdődött a *New York Times* fő washingtoni tudósítója, Arthur Krock cikkével. A cikk elítélte a CIA „*féktelen hatalomszomját*” és a mindennapi meg nem nevezett „*nagyon magas tisztviselőt*” , aki azt állította, hogy a Fehér Ház nem tudja ellenőrizni a CIA-t, és hogy:

„Ha az Egyesült Államok valaha is puccskísérletet tapasztal a kormány megdöntésére, az a CIA-tól és nem a Pentagontól fog származni. Az ügynökség óriási hatalmat és teljes felelősségre vonhatóságot képvisel senkivel szemben.”[\[26\]](#)

Ily módon a *The New York Times* másfél hónapban a dallasi gyilkosság előtt táblát helyezett el, és a CIA-ra mutatott rá, mint a közelgő puccs legvalószínűbb felbujtójára. A táblán ez állt: „Az elnök puccs áldozata lesz, és az a CIA-tól fog származni.”

Egy hónap Kennedy meggyilkolása után a *Washington Poston* volt a sor, hogy egy nagyon hasonló trükköt alkalmazzon, közzétéve egy Harry Truman által aláírt közleményt, a volt elnök

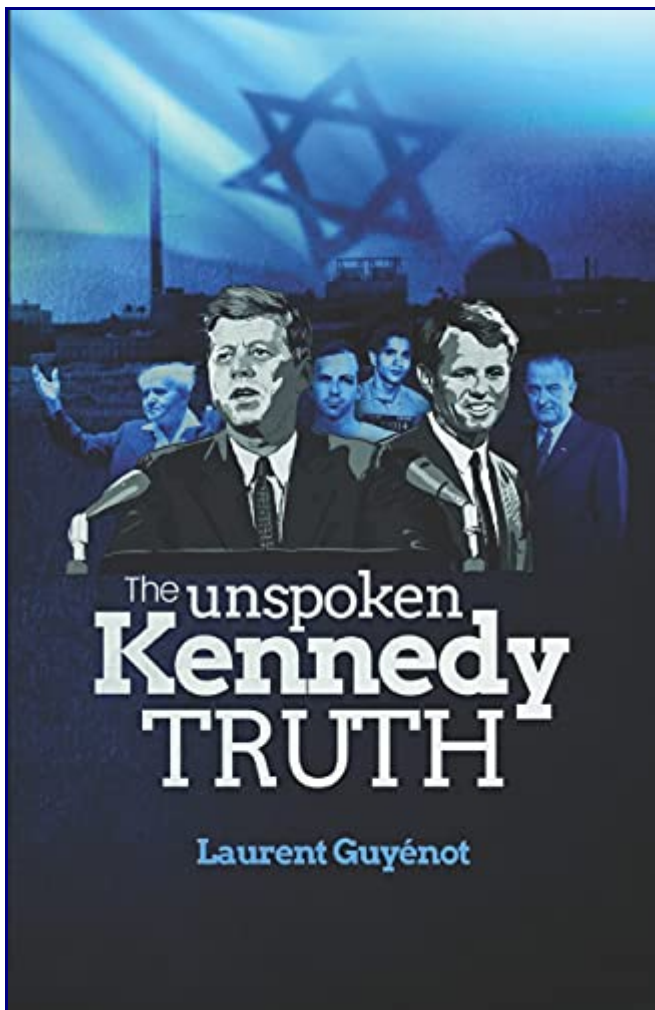
azt mondta, „zavarta, ahogy a CIA-t eltérék a CIA-tól. az eredeti megbízatása.” „Soha nem gondoltam volna, amikor létrehoztam a CIA-t, hogy békeidő-köpeny- és törhadműveletekbe belefecskendezni” – amikor az egész világon a baljós és titokzatos külföldi cselszövés szimbólumává vált... kérdések, amelyekre választ kell adni.”[27] Truman a CIA szerepére utal a külföldi kormányok megdöntésében és a választott vezetők meggyilkolásában külföldön. De tekintve cikkének időzítését, akinek egy hónapja a Dallas utáni napra, csak mindenki, van füle, és legalábbis tudat alatt a többiek is felfoghatták, mint a CIA vádiratát a Kennedy-gyilkosságban. Ezt a cikket, amelyet az 1970-es években széles körben újranyomtak, az egyházi bizottság és a házgyilkossági bizottság létrehozása után, Truman visszaéléseinek tekintik. **A mea culpa stílusa azonban teljesen eltér Trumantól; ennek az oka, hogy nem Truman írta, hanem régi asszisztense és szellemiró, egy David Noyes nevű orosz születésű zsidó, akit Sidney Krasnoff Truman és Noyes: Az elnök alternatív egojának története című könyvében Truman és Noyes: Egy elnök alternatív egojának története „Truman alteregójának” nevez.(1997). Truman soha nem látta a cikket a Washington Post reggeli kiadása előtt, de lehet, hogy ő a felelős azért, hogy törölték a délutáni példányszámból.[28]**

A két legbefolyásosabb amerikai újság tehát, bár látszólag a magányos fegyveres hivatalos elméletét védi, a CIA-ra mutató irányjelző táblákat helyezte el. A legtöbb Kennedy igazmondó lelkesen követte a jeleket.

A 70-es években a mainstream média és a kiadói ipar ismét nagy szerepet játszott abban, hogy az összeesküvés-elméleteket a CIA felé terelje, elkerülve az izraeli részvételt. Ebben az megjelent AJ Weberman 1975-ben *Coup d'État in America: The CIA and the Assassination of John F. Kennedy* című könyvével, melynek társszerzője Michael Canfield volt, az egyik jelentős közreműködő volt. A New York *Jewish Daily Forward* (2012. december 28-i) szerint Weberman „1959-ben vándorolt be Izraelbe, és amerikai-izraeli kettős állampolgársággal rendelkezik”, és „közeli munkatársa a Zsidó Védelmi Szervezet alapítójának, Mordechai Levynek, akinek a peremcsoportja a néhai rabbi, Meir Kahane militáns jobboldali Zsidó Védelmi Ligájának kiválása. Weberman elismerte Neocon Richard Perle segítségét a nyomozásban.[29] A Weberman-Canfield könyvet kaphat a lendülethez, amely arra készítette a ház gyilkossági bizottságát (HSCA), hogy 1976-ban újra kivizsgálja JFK és Dr. Martin Luther King meggyilkolását.

Ugyancsak ebben az összefüggésben közölt interjút a *Newsweek* újságírója, Edward Jay Epstein George De Mohrenschildt orosz geológussal és a texasi olajosok tanácsadójával, aki 1962-ben Dallasban barátkozott Oswaldal és orosz feleségével. Ebben az interjúban De Mohrenschildt elismerte, hogy Oswald J. Walton Moore dallasi CIA-ügynök ösztönzésére mutatták be neki. [30] Ez az információ több okból is kétséges: Először is, Moore hivatalosan az FBI volt, nem pedig a CIA. Másodszor, De Mohrenschildt nem volt abban a helyzetben, hogy megerősítse vagy cáfolja azokat a szavakat, amelyeket Epstein neki tulajdonított: néhány órával **az interjú megadása után holtan találták.** Valójában De Mohrenschildt Epstein által közzétett interjúja ellentmond De Mohrenschildt saját kéziratos beszámolójának Oswaldal való kapcsolatáról, amely halála után derült ki.[31] De Mohrenschildt halálát öngyilkosságnak minősítették. A seriff jelentése megemlíti, hogy utolsó hónapjaiban arról panaszkodott, hogy „a zsidók” és a „zsidó

maffia” igyekezett megszerezni őt.[32] Mondanom sem kell, hogy Epstein erről semmit nem említett. Még több gyanú merül fel abból a tényből, hogy Epstein 1978-as *Legenda: Lee Harvey Oswald titkos világa* című könyvének fő forrása James Jesus Angleton volt, aki a HSCA idején aktívan dezinformációt terjesztett, megvédve azt az elméletet, miszerint Oswald KGB volt. ügynök CIA-kapcsolatokkal.

Hogy az izraeli ügynökök közrejátszottak a CIA-t célzó összeesküvés-elméletek terjesztésében, azt Oliver Stone 1991-ben bemutatott *JFK* című filmje is bizonyítja, Kevin Costnerrel a New Orleans-i kerületi ügyész, Jim Garrison szerepében. Ezt a filmet, amely annyira megrázta a közvéleményt, hogy motiválta az 1992-es *John F. Kennedy elnök gyilkossági rekordok gyűjtésére vonatkozó törvényt*, Arnon Milchan készítette, akit egy 2011-es életrajzában úgy írnak le, hogy „az egyik legfontosabb titkos ügynök volt, Az izraeli hírszerzés valaha is fellépett”, részt vett az Egyesült Államokból Izraelbe irányuló fegyvercsempészetben.[33]2013-ban Milchan nyilvánosan felfedte kiterjesztett tevékenységét Izrael titkos ügynökeként, különösen Izrael nukleáris programjának fellendítésén.[34]Ezért nem csoda, hogy Stone filmje nem utal arra a Moszad-kapcsolatra, amelybe Garrison belebotlott.

Ki ölte meg JFK-t?

Furcsa paradoxon, hogy a Kennedy elleni CIA-összeesküvés konszenzusos összeesküvés-elméletét képviselő szerzők Oswald életrajzára építik ügyüket, azt állítják, hogy Oswaldnak szinte semmi köze a gyilkossághoz. Ha Oswald „csak egy pofátlan volt”, ahogy nyilvánosan állította, a valódi bűnösök felkutatásának logikáját az Oswaldot elhallgattató férfi

nyomozásával kell kezdeni.

Oswald bérgyilkosát Jack Rubyként ismerik, de kevesen tudja, hogy az igazi neve Jacob Leon Rubenstein volt, és zsidó lengyel bevándorlók fia volt. Ruby a zsidó alvilág tagja volt. Barátja volt Mickey Cohen Los Angeles-i gengszternek, akit 1946 óta ismert és csodált. Cohen a híres Benjamin Siegelbaum, más néven Bugsy Siegel utódja volt, a *Murder Incorporated* egyik főnöke. Cohen beleszeretett a cionista ügybe, ahogy emlékirataiban kifejtette: „*Most annyira elmerültem Izraelben, hogy valóban sok tevékenységemet félretettem, és nem tettem mást, mint ami ebben az Irgun-háborúban volt*”.^[35] Mickey Cohen kapcsolatban állt Menachem Beginnel, az Irgun egykori főnökével, akivel még *"sok időt töltött"* Gary Wean, a Los Angeles-i Rendőrkapitányság volt nyomozó őrmestere szerint. Tehát közvetlen vonal köti Jack Rubyt Mickey Cohenen keresztül az izraeli terrorista gyűrűhöz, és különösen Menachem Beginhez, a hamis zászlós terror specialistaéhoz. Azt is tudjuk, hogy Ruby közvetlenül Oswald letartóztatása után telefonált Al Grubernek, Mickey Cohen munkatársának; kétségtelenül kapott ekkor „egy olyan ajánlatot, amelyet nem tudott visszautasítani”, ahogy az alvilágban mondják.^[36] Ruby védőügyvédje, William Kunstler azt írta az emlékirataiban, hogy Ruby azt mondta neki, hogy „a zsidókért” ölte meg Oswaldot, és Ruby rabbija, Hillel Silver ugyanazt a vallomást tette, amikor meglátta Rubyt a börtönben.^[37]

Ez még nem minden. Kennedy megölésére összeesküvés A minden fokozaton megtaláljuk az izraeli mélységlenyomatait is. JFK dallasi útját, mivel hivatalosan „nem politikai”, a Dallas Polgári Tanács néven ismert nagyhatalmú üzleti csoport szponzorálta, amelyet Julius Schepps ural, aki „nagykereskedelmi italterjesztő”, a város minden zsinagógájának tagja, *de facto vezetője a Dallas Polgári Tanácsnak. zsidó közösség*”, ahogy Bryan Edward Stone leírta a *The Chosen Folks: Jews on the Frontiers of Texas* című könyvében.^[38] Kennedy éppen a tiszteletére szervezett fogadásra tartott, amikor lelőtték.

A Kennedyt meghívó „befogadó bizottság” elnöke a gazdag dallasi zsidó közösség másik befolyásos alakja volt: Sam Bloom reklámigazgató és PR-ember. A volt brit hírszerző tiszt, John Hughes-Wilson ezredes szerint Bloom volt az, aki azt javasolta a rendőrségnek, hogy „*költözzék át az állítólagos merénylőt [Oswaldot] a dallasi rendőrőrsről a dallasi megyei börtönbe, hogy jó sztorit adjanak a híradóknak. képek.*” Oswaldot Ruby lőtte le az átvitel során. Hughes-Wilson hozzáteszi, hogy „*amikor a rendőrség később átkutatta Ruby otthonát, találtak egy cédulát Bloom nevével, címével és telefonszámával*”.^[39]

A dallasi tragédia után izraeli *sayanim* is a hivatalos hazugság gyártásával voltak elfoglalva. Eltekintve az elnöktől, Earl Warrentől, akit főbírói szerepére választottak, a nyomozóbizottság minden kulcsembere Kennedy személyes ellensége volt – mint Allen Dulles, a Kennedy által 1961-ben elbocsátott CIA-igazgató – vagy lelkes cionisták. Arlen Specter volt, aki kulcsszerepet játszott a Warren Bizottság által kitalált kormányzati hazugság kitalálásában, a „varázsgolyó” elmélet feltalálója: egyetlen golyó állítólag hét sebet okozott Kennedynak és John Connallynek. előtte ült a limuzinban, majd kifogástalan állapotban találták meg a dallasi Parkland Memorial Hospital egyik tornyán. Spectre, aki egy ironikus *chutzpah*-jellel címezte önéletrajzát *Passion for Truth* orosz zsidó bevándorlók fia volt, és 2012-es halálakor az izraeli kormány „a zsidó állam rendíthetetlen védelmezőjeként”, az AIPAC pedig mint „a

kongresszusi kötelék vezető építésze” gyászolta. hazánk és Izrael között.”[40]

Tehát a cselekmény minden szakaszában találunk egy cionista összeesküvést, köztük üzletemberek, politikusok és Irgunhoz kötődő gengszterek, nem feledkezve meg a média vezetőiről sem, akik mind Izraelnek szentelték magukat.

Izrael Kennedy meggyilkolásának legvalószínűbb indítékát két könyv tárta fel: Seymour Hersh *A Sámson opciója* 1991-ben, majd Avner Cohen *Izrael és a bomba* című műve 1998-ban, a vezetést pedig 2007-ben Michael Karpin követte a *The Bomb-ban. az alagsor*. A nyomozók azt tárják fel, hogy Kennedy, akit a CIA 1960-ban tájékoztatott a Negev-sivatagban található Dimona komplexum katonai céljáról, határozottan elhatározta, hogy rákényszeríti Izraelt, hogy lemondjon róla. Ezt a célt szem előtt tartva a CIA igazgatóját, Allen Dullest John McCone-ra cserélte, aki Eisenhowerként az Atomenergia Bizottság (AEC) elnökeként kiszivárgott a *The New York Times*nek az igazság az izraeli Dimona projektről; a történetet 1960. december 19-én nyomtatták ki, hetekkel Kennedy hivatalba lépése előtt. Ahogy Alan Hart írja, „nem lehet kétséges, hogy Kennedy eltökéltsége, hogy megakadályozza Izrael saját atombombája kifejlesztését, volt az elsődleges tényező McCone kinevezésére vonatkozó döntésében”.

[41] Aztán Kennedy sürgette Ben-Guriont, hogy tegye lehetővé Dimona rendszeres ellenőrzését, először szóban, 1961-ben New Yorkban, később pedig egyre kitartóbb levélben. Az utolsóban, amelyet 1963. június 15-én küldtek át az izraeli nagykövetnek, azzal az utasítással, hogy személyesen adja át Ben-Gurionnak, Kennedy követelte Ben-Gurion beleegyezését egy azonnali látogatásra, amelyet félévente rendszeres látogatások követnek, különben „*e kormány kötelezettségvállalása és Izrael támogatása komolyan veszélybe kerülhet.*”[42] Az eredmény váratlan volt: Ben-Gurion elkerülte a levél hivatalos kézhezvételét azzal, hogy június 16-án bejelentette lemondását. Amint az új miniszterelnök, Levi Eshkol hivatalba lépett, Kennedy hasonló levelet küldött neki, 1963. július 5-én, de eredménytelenül. Ben-Gurion lemondott, hogy egy másik szintről kezelje Kennedyt?

Öt hónappal később Kennedy halála felmentette Izraelt minden (diplomáciai vagy egyéb) nyomás alól, hogy állítsa le nukleáris programját. Szembesülve Johnson érdeklődésének hiányával a kérdés iránt, John McCone 1965-ben lemondott a CIA-ról, és kijelentette: „*Ha nem tudom rávenni az elnököt, hogy olvassa el a jelentéseimet, akkor ideje indulni.*”

Kennedy elhatározása, hogy leállítja Izrael Dimona projektjét, csak egy része volt a „Kennedy-problémának”. A Fehér Házban eltöltött első hónapjaiban Kennedy Nasszernek és más arab államfőknek írt levelében kötelezettséget vállalt arra, hogy támogatja az ENSZ 194. számú határozatát a palesztin menekültek visszatérésének jogáról. Ben-Gurion az izraeli washingtoni nagykövetnek írt levelével reagált, amelyet az amerikai zsidó vezetők között szándékoztak terjeszteni, amelyben kijelentette:

„Izrael komolyabb veszélynek fogja tekinteni ezt a tervet, mint az arab diktátorok és királyok fenyegetéseit, az összes arab hadsereget, mint Nasszer összes rakétáját és szovjet MIG-jeit. [...] Izrael az utolsó emberig harcolni fog e megvalósítás ellen.”[43]

Kennedy melegen viselkedett Nasszerrel, Izrael legrosszabb ellenségével. Philip Muehlenbeck történész ezt írja:

„Míg az Eisenhower-kormányzat megpróbálta elszigetelni Nasszert és csökkenteni befolyását azáltal, hogy Szaúd-Arábia királyát az egyiptomi elnök konzervatív vetélytársaként építette fel, a Kennedy-kormány éppen az ellenkező stratégiát követte.”[\[44\]](#)

Kennedy halála után az amerikai külpolitika ismét megfordult, anélkül, hogy az amerikai közvélemény tudomást szerzett volna róla. Johnson csökkentette az Egyiptomnak nyújtott gazdasági segítyt, és növelte az Izraelnek nyújtott katonai segítyt, amely 1966-ban elérte a 92 millió dollárt, ami több, mint az összes korábbi év összesen.

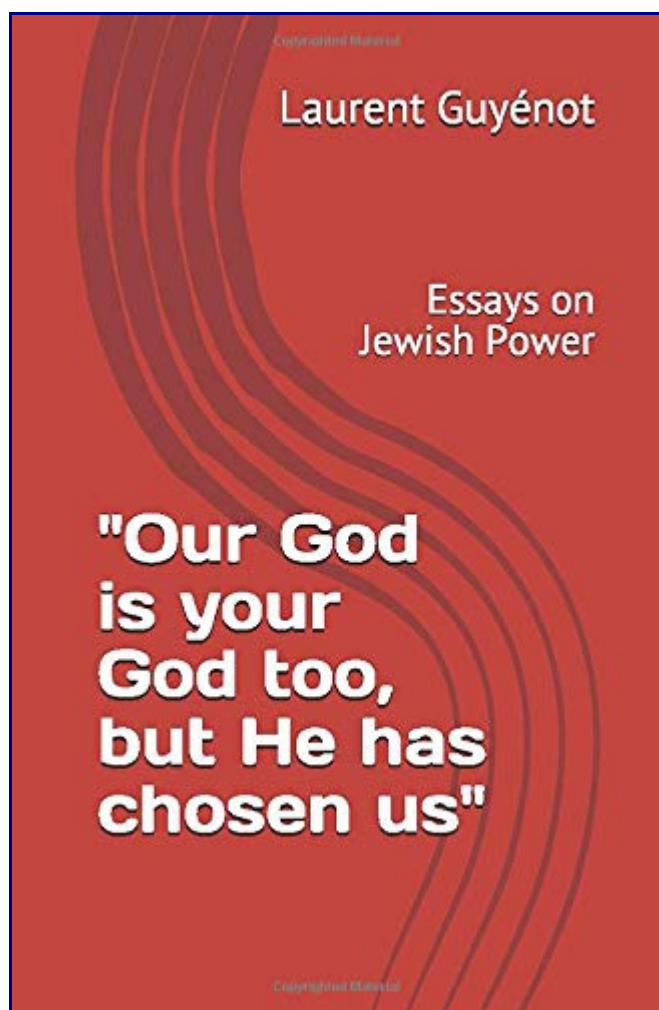
50 éve a Kennedy-gyilkosság izraeli nyomait elfojtották, és aki megemlítette, azt azonnal kiközösítették. Paul Findley amerikai kongresszusi képviselő 1992 márciusában *a közel-keleti ügyekről szóló washingtoni jelentésben* mégis ezt merete írni : „Érdekes megjegyezni, hogy a Kennedy-gyilkosságról írt és kimondott szavakban soha nem említették Izrael hírszerző ügynökségét, a Moszadot. ” Egyetlen szerző komolyan megvizsgálta ezt a nyomot: Michael Collins Piper 1995-ös *Végső ítélet: The Missing Link in the JFK Assassination Conspiracy* című könyvében. Pipert nagyrészt figyelmen kívül hagyta a Kennedy-igazság mozgalom fő áramlata. De munkája ennek ellenére utat tört magának. 2013-ban Martin Sandler így írt Piper munkásságáról Kennedy leveleinek kiadásában, amelyek között szerepelnek a Ben-Gurionnak címzett levelek is Dimonáról: „Az összeesküvés-elméletek közül továbbra is ez az egyik legérdekesebb.” Valójában ez az arab országokban széles körben elterjedt elmélet.[\[45\]](#)

Lyndon Johnson elleni ügy

Több nyomozó Lyndon Johnstont, Kennedy alelnökét azonosította a Kennedy-gyilkosság kitalálójaként. Legalábbis kétségtelen, hogy a cselszövők abban az előre tudatban cselekedtek, hogy Johnson, aki Kennedy halála után automatikusan államfő lett, fedezni fogja őket. A nemzeti válság kontextusa lehetővé tette számára, hogy mind az igazságszolgáltatást, mind a sajtót zaklassa, miközben elérte élete ambícióit. **Johnson nem csak profitált a cselekményből; kidolgozásában részt vett.** Egykori texasi szenátorként magas rangú cinkosokat mozgósíthatott Dallasban a les előkészítésére. Johnsonnak is voltak emberei a haditengerészetben. 1961-ben Johnson kérésére John Connally texasi szenátort nevezték ki haditengerészeti miniszternek. Amikor Connally tizenegy hónappal később lemondott, hogy Texas kormányzói posztjára induljon,

Johnson kiváltságos irányítása a haditengerészet felett fontos szempont az ügyben, mert a haditengerészet kritikus szerepet játszott a cselekmény felállításában és eltussolásában. Először is, a széles körben elterjedt, de téves vélekedéssel, **Lee Harvey Oswaldot a haditengerészet toborozta, nem pedig a CIA. Tengerészgyalogos volt, és tengerészgyalogosként a Haditengerészeti Hírszerző Hivatalnál dolgozott(ONI).** Másodszor, a washingtoni haditengerészeti kórházban, a haditengerészeti tiszték ellenőrzése alatt végezték el Kennedy boncolását, miután holttestet szó szerint fegyverrel lopták el a dallasi Parkland Kórházból. A

boncolási jelentés szerint a halálos golyó Kennedy koponyájának hátsó részébe hatolt, ami ellentmond a dallasi kórház személyzetének huszonegy tagjának vallomásának, két behatoló golyós sebet láttak Kennedy testének elején. Ez kritikus volt, mert Oswald feltehetően Kennedy mögül lőtt, és nem okozhatta ezeket a golyós sebeket.

Figyelemre méltó, hogy Johnson valóban kihasználta a haditengerészetnél fennálló kapcsolatait, hogy vegyen a valaha feljegyzett legnagyobb korrupciós ügyben. Bűntársa, Fred Korth kénytelen volt lemondani a haditengerészeti posztjáról 1963 novemberében, mindössze miniszterekkel a dallasi puccs előtt, miután a Robert Kennedy vezette igazságügyi minisztérium egy 7 milliárd dolláros, 1700 TFX katonai repülőgép megépítésére vonatkozó szerződéssel kapcsolatos . a General Dynamics, egy texasi cég. Johnson személyi titkárát, Bobby Bakert vádolták ugyanebben az ügyben.

A fokozódó botrány és a korrupció egyéb gyanúja miatt Kennedy elhatározta, hogy a közelgő újraválasztási kampányában lecseréli alelnökét.[46]Míg az elnök látogatása előtti napon Dallasban tartózkodott, Nixon nyilvánosságra hozta Johnson menesztéséről szóló pletykát, a *Dallas Morning News* pedig november 22-én így számolt be: „Nixon azt jósolja, hogy JFK elejti Johnsont.” Ehelyett Johnson aznap lett az elnök.

Sok amerikai azonnal gyanította, hogy Johnson részt vett a dallasi puccsban, különösen azt, hogy 1964-ben megjelent James Evetts Haley könyve, a *Texan Looks at Lyndon* , amely Johnsont mélyen korruptnak mutatja be. Életrajzíró, Robert Caro szerint Johnson olyan ember volt, aki „a hatalomra szomjazik a legmeztelenebb helyzetben, arra a hatalomra, amely nem

mások életét javítja, hanem manipulálja és uralja őket, akarata alá hajtja őket".[47]

A Johnstont terhelő bizonyítékok nem ütköznek az Izrael elleni bizonyítékokkal, éppenséggel. Először is, mindkét nyomvonal összefut Jack Ruby személyében, akit Nixon a „Johnson-fiúk” egyikének azonosított Roger Stone korábbi nixoni ügynöke szerint.[48] Az a kérdés, hogy Ruby Johnson parancsára cselekedett, valószínű magyarázat néhány furcsa kijelentésnek a Warren Bizottságnak:

"Ha nem visz vissza Washingtonba ma este, hogy esélyt adjon arra, hogy bebizonyítsam az elnöknek, hogy nem vagyok bűnös, akkor a legtragikusabb dolog lesz, ami valaha is megtörténhet." "Bizonyos tragikus esemény fog történni, ha nem fogadod el a tanúságtételemet, és valahogy nem igazolsz engem, hogy a népem ne szenvedjen azért, amit tettem."

Azt mondta, hogy attól tart, hogy cselekedetével „némi hazugságot keltsen a zsidó hittal kapcsolatban”, de hozzátette, hogy „talán meg lehet menteni valamit [...], ha elnökünk, Lyndon Johnson megtudná tőlem az igazságot”.[49] Ruby úgy tűnik, hogy ilyen szavakkal üzenetet akar küldeni Johnsonnak a Bizottságon keresztül, vagy inkább figyelmeztetést, hogy ha Johnson nem avatkozna be az ő javára, kiöntheti a babot Izrael részvételéről. Az a benyomásunk, hogy Ruby arra számított, hogy Johnson megkegyelmez neki.

Johnson azonban semmit sem tett, hogy Rubyt kiszabadítsa a börtönből. Ruby árulásérzete megmagyarázná, hogy 1965-ben, miután életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, Ruby miért vádolta meg hallgatólagosan Johnstont Kennedy meggyilkolásával egy sajtótájékoztatón: „*Ha [Adlai Stevenson] alelnök lett volna, soha nem gyilkolták volna meg szeretettünket. Kennedy elnök.*”[50]

Ruby egy rejtélyes betegségben halt meg börtönben 1967-ben.

Kriptocionista elnök?

Nem Ruby az egyetlen kapocs Johnson és Izrael között, távolról sem. Valójában Johnson mindig is Izrael embere volt. Választási kampányait 1948 óta a cionista pénzember, Abraham Feinberg hirdette, aki történetesen az amerikai elnök volt a Haganah Incorporated szervezetnek, amely pénzt gyűjtött a zsidó milíciának. Ugyanaz a Feinberg, aki az 1960-as demokrata előválasztások után a következő javaslatot tette Kennedynak, ahogy Kennedy később barátjának, Charles Bartlettnek számolt be: „*Tudjuk, hogy a kampánya bajban van. Készek vagyunk kifizetni a számlát, ha megengedi nekünk, hogy irányítsuk közel-keleti politikáját.*” Bartlett felidézi, hogy Kennedy nagyon fel volt háborodva, és megesküdtött, hogy „*ha valaha is elnök lesz, tenni fog ez ellen.*”[51]

A Kennedybennfentesének, Arthur Schlesinger Ezer nap: John Kennedy a Fehér Házban (1965) a feljegyzések szerint a két férfi, aki meggyőződött Kennedyt, hogy Johnstont vegye be futótársának, Philip Graham és Joseph Alsop volt, a kiadó. és a *Washington Post* rovatvezetője, valamint Izrael erős támogatói.[52] Schlesinger nem fedi fel Graham és Alsop érveit, és kijelenti, hogy Kennedy végső döntése „*dacol a történelmi rekonstrukcióval*” – ez egy furcsa kijelentés a témában olyan jól tájékozott történész számára. De Evelyn Lincolnnak, Kennedy

személyi titkárának tizenkét évig megvolt a maga elképzelése erről. Úgy vélte, hogy Kennedyt megszarolták a feleségével szembeni sok hűtlenség bizonyítékaival: „*Jack tudta, hogy Hoover és LBJ csak nőcsábítással töltik meg a levegőt.*” Bármilyen legyen a zsarolás részletei, Kennedy egyszer megbízott asszisztensével, Hyman Raskinnel, bocsánatot kérve, amiért elvette Johnsont: „*Nem maradt más választásom [...] ezek a szemétládák megpróbálták bekeretezni. Problémákkal fenyegettek meg, és nincs szükségem több problémára.*”^[53]

2013-ban az Associated Press beszámolt a Johnson Fehér Házi irodájából újonnan kiadott felvételekről, amelyek az LBJ „*személyes és gyakran érzelmi kapcsolatát mutatják Izraelhez*”, és rámutatott, hogy Johnson alatt „*az Egyesült Államok lett Izrael fő diplomáciai szövetségese és elsődleges fegyverszállítója*”. Egy cikk az *5 Towns Jewish Times*ből: „*Első zsidó elnökünk, Lyndon Johnson?*” emlékeztet arra, hogy Johnson az 1940-es és az 50-es években folyamatosan támogatta a zsidókat és Izraelt, és így folytatja: „*Johnson elnök határozottan Izrael-barát irányba mutatta az amerikai politikát.*” A cikk azt is megemlíti, „*Johnson személyes történetének kutatása azt mutatja, hogy a zsidó nép iránti aggodalmát családjától örökölte. Nagynénje, Jessie Johnson Hatcher, aki nagy befolyást gyakorolt az LBJ-re, tagja volt az Amerikai Cionista Szervezetnek.*” És még egy megjegyzés: „*Lyndon Johnson családfájában a zsidó anyák sora három generációra vezethető vissza. Aligha kétséges, hogy zsidó volt.*”^[54]

Bármilyen is volt Johnson Izrael iránti lojalitásának oka, tény, hogy Johnsonnak az egész Izrael zavartalanul folytathatta katonai nukleáris programját és 1965 körül megszerezte első atombóját. Stephen Green történész ezt írja: „*Lyndon Johnson Fehér Háza nem látott Dimona nem hallotta Dimonát, és nem beszélt Dimonáról, amikor a reaktor 1964 elején kritikus állapotba került.*”^[55]

JFK halálának súlyos Izrael végrehajtott végrehajtása a paletta területeken anektálási tervét az Egyesült Nemzetek Szervezetének felosztása túl is. A Pentagon és a CIA sólymáira támaszkodva Johnson fokozta a hidegháborút, és megteremtette azt a feszültség légkörét, amelyre Izraelnek szüksége volt Nasszer egyiptomi elnök démonizálásához, és megerősítette saját rangját, mint nélkülözhetetlen szövetséget a Közel-Keleten.

Az 1967-es hatnapos háború során Izraelnek sikerült megháromszoroznia területét, miközben azt az illúziót keltette, hogy jogos védelemben cselekszik. A hazugság nem tudta megtéveszteni az amerikai hírszerző ügynökségeket, de Johnson zöld utat adott Izrael támadásának, sőt felhatalmazta James Angletont a CIA-tól, hogy megadja Izraelnek az egyiptomi légitámaszpontok pontos helyzetét, ami lehetővé tette Izraelnek, hogy néhány perc alatt megsemmisítse azokat.

Négy nappal az izraeli támadás kezdete után Nasszer elfogadta az ENSZ Biztonsági Tanácsának tűzszüneti kérelmét. Túl korai volt ez Izrael számára, amely még nem érte el minden területi célkitűzését. 1967. június 8-án a Sínai-félsziget melletti nemzetközi vizeken állomásozó USS Liberty nevű NSA kémhajót 75 percen keresztül bombázták, lecsapták és megtorpedózták izraeli Mirage sugárhajtású repülőgépek és három torpedócsónak azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy elsüllyesztsék anélkül, hogy túlélők maradnának. (Még a mentőcsatornákat is gépfegyverrel látták el.) Eközben Johnson a Fehér Házból személyesen közbelépett, hogy

megtíltsa a közeli Hatodik Flottának a USS Liberty megmentését, miután a legénységnek az adóinak kezdeti megsemmisülése ellenére sikerült elküldenie. egy SOS.

A támadásért Egyiptomot hibáztatták volna, ha sikerült volna, vagyis ha a hajó elsüllyed, és a legénysége mind meghalt. A művelet így ürügyet adott volna Johnsonnak arra, hogy Izrael oldalán beavatkozzon Egyiptom ellen.

De nem sikerült. A USS Liberty-ügyet elnyomta egy vizsgálóbizottság, amelyet John Sidney McCain II admirális, az amerikai haditengerészeti erők európai főparancsnoka (és John McCain III. arizonai szenátor atyja) vezetett. Johnson elfogadta Izrael hamis „célzási hiba” magyarázatát. 1968-ban meghívta Washingtonba Levi Eshkol izraeli januártól, és szeretettel üdvözölte texasi tanyáján. csak Johnson azzal jutalmazta Izraelt, hogy feloldotta a támadó katonai felszerelések embargóját: az USA-ban gyártott harckocsik és repülőgépek azonnal Tel-Avivba áramlottak.

Ez a sikertelen hamis zászlós támadás Johnson és Izrael titkos bűnrészességének bizonyítéka, ami Johnson árulására utal.

Következtetés

Most fejezzük be a bizonyítékok áttekintését: azon túl, hogy John és Robertek voltak, merényleteikben legalább két közös dolog van: Lyndon Johnson és Izrael testvér.

Először is, halálukat pontosan meghatározza Johnson elnöksége, amely más politikai merényleteket, például Martin-Luther King merényleteit is kontextusa volt. Johnson az államot a John és Robert meggyilkolásával kapcsolatos két nyomozás során.

Másodszor, mindkét esetben megtaláljuk Izrael mély államának ujjlenyomatait. Robert esetében ez a manipulált patyok választása, ami nyilvánvalóan az volt, hogy Robert meggyilkolását Izrael elleni gyűlöletkeltésnek álcázza. John esetében a patsy, az Irgunhoz köthető zsidó gengszter megölésére felkért férfi személyazonossága.

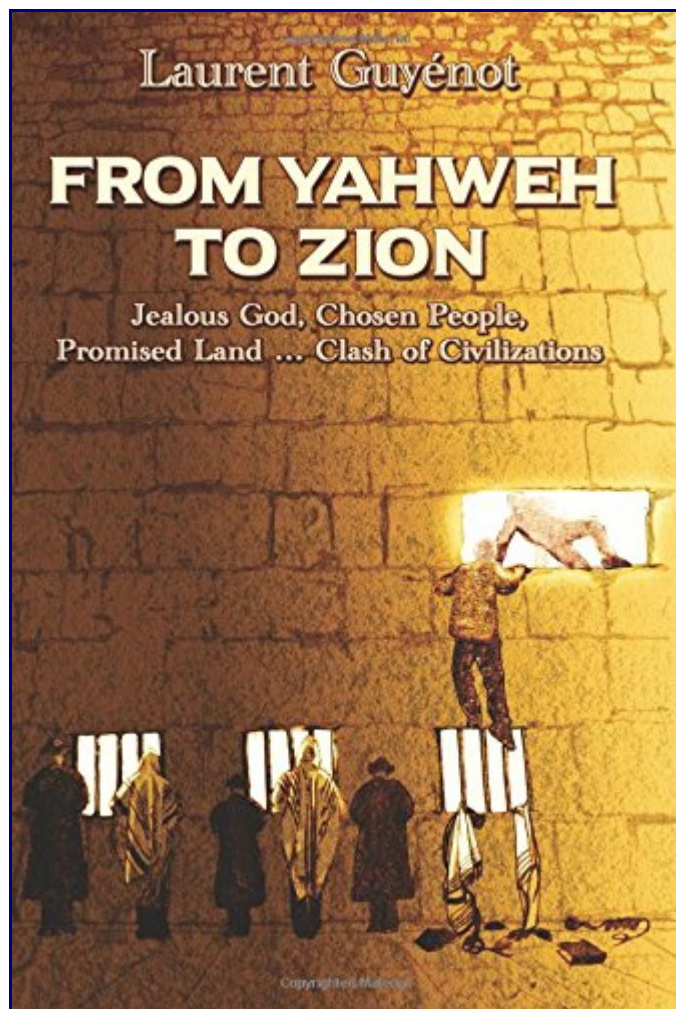
Johnson és Izrael, a Kennedy-gyilkosságok két közös eleme, maguk is szorosan összefüggenek, mivel Johnson magas rangú *mondának kell*, aki titokban Izrael iránt elkötelezett, vagy Izrael tulajdonában van, egészen addig a pontig, amíg hazaárulást követ el. a nemzet vezetésére és védelmére választották.

A két merénylet közötti ok-okozati összefüggésben ekkor világossá válik: ha Robert Izrael-párti is lett volna, ami nem, Izraelnek és Johnsonnak akkor is nyomós oka lenne, hogy kiirtsa őt, előtte a Fehér Házba kerül, ahol és újraindítaná a nyomozást testvére halála esetén.

Aminek kezdettől fogva nyilvánvalónak kellett volna lennie, most világosan világosnak: ahhoz, hogy megfejtsük John Kennedy meggyilkolásának titkát, egyszerűen csak a két másik merényletet kell megvizsgálni, amihez kapcsolódnak: Lee Harvey Oswald meggyilkolását, a férfi, akinek a tárgyalása feltárhatta volna az álhírt és esetleg a cselszövöket, valamint Robert Kennedy meggyilkolását, aki életben maradva újraindította volna az ügyet. És mindkét gyilkoságon Izrael aláírása szerepel.

1968-ban bekövetkezett halálakor Robert Kennedy tizenegy árvát hagyott maga után, nem

számítva John két gyermekét, akiket némileg örökbe fogadott. John fia, John F. Kennedy Jr., más néven **John John**, aki apja temetésének napján töltötte be a harmadik életet, minden amerikai szívében megtestesítette a Kennedy-mítoszt. Nyomon követték az utat ahhoz, hogy egy napon elnök legyen. 1999. július 16-án halt meg terhes feleségével és sógornőjével, amikor magánrepülőgépe néhány másodperccel azután, hogy bejelentette leszállását a massachusettsi Kennedy, váratlanul és rejtélyes módon az óceánba zuhant.

John Johnt sokáig felületes, elkényeztetett és ártalmatlan fiatalemberként ábrázolták. De ez a kép félrevezető volt, mint a Halmaté Shakespeare drámájában. Johnnak komoly érdeklődése volt a fejében, és 39 évesen éppen a politikába kezdett. 1995-ben megalapította a *George* magazint, amely ártalmatlannak tűnt, amíg nem kezdett érdeklődni a politikai merényletek iránt. 1997 márciusában *George* közzétett egy 13 oldalas cikket Jigal Amir, Jichak Rabin izraeli miniszterelnök elítélt merényletjének édesanyját. A cikk alátámasztotta az izraeli szélsőjobb összeesküvésének tézisének. JFK J. tehát kiesett, ismét apja nyomdokaiba, az újságírás ajtaján keresztül lépett be a politikába, és érdeklődött az izraeli mélyesleges bűnei iránt. Barry Chamish kanadai-izraeli újságíró úgy véli, hogy John Kennedy Jr.-t éppen ezért gyilkolták meg. [56]

A Kennedy család titokzatos átok értelmetlen elképzelése nyilvánvaló füsthálo. JFK és két törvényes örököse – öccse és egyetlen fia – megoldatlan meggyilkolása ésszerűbb magyarázatot igényel. Az az érzés, hogy a halálukról szóló hivatalos történetek egy hatalmas titkolózásnak felelnek meg, megszállottan hat az amerikai pszichére, kicsit olyan, mint egy elfojtott családi titok, amely tudatalattiról érinti az egész személyiséget.

John Kennedy elnök és testvére hősie, szinte Krisztushoz hasonló figurák a polgárok növekvő közösségének szívében, akik tudatára ébredtek merényleteik hosszú távú katasztrofális következményeinek. Csak amikor az amerikai közvélemény rájön a haláluk igazságára, és tiszteli hagyatékukat és áldozataikat, Amerika lesz esélye a megváltásra és újra nagyvá válni.

Laurent Guyénot a [JFK-9/11: 50 years of Deep State](#) , Progressive Press, 2014 és [a Yahweh to Sion: Féltékeny Isten, Kiválasztott Nép, Ígéret Földje... Clash of Civilizations](#) , 2018 szerzője. (30 dolláros szállítási költség innen: [Sifting and Winnowing](#), POB 221, Lone Rock, WI 53556).

Lábjegyzetek

[1] Lance deHaven-Smith, *Összeesküvéselmélet Amerikában* , University of Texas Press, 2013, Kindle 284-292.

[2] John Lewis vallomása a PBS *American Experience Robert F. Kennedy* című dokumentumfilmjében található.

[3] Associated Press, „RFK-gyermekek beszélnek JFK-gyilkosságról”, 2013. január 12., www.usatoday.com

[4] David Talbot, *Brothers: The Hidden History of the Kennedy Years* , Simon & Schuster, 2007, p. 278-280, 305.

[5] David Talbot, *Brothers, op. cit.* , 2007, p. 21-22.

[6] David Talbot, *Brothers, op. cit.*, p. 25-7.

[7] James Hepburn, *Farewell America: The Plot to Kill JFK*, Penmarin Books, 2002, p. 269.

[8] David Talbot, *Brothers, op. cit.*, p. 312-314.

[9] Részlet TV-hírekből az *Evidence of Revision: 4. rész: Az RFK-gyilkosság soha nem látott* dokumentumfilmben, 01:11:42

[10] Jerry Cohen, „Yorty felfedi, hogy a gyanúsított feljegyzése határidőt szabott a halálra”, *Los Angeles Times* , 1968. június 6., 1. és 12. oldal, latimesblogs.latimes.com/thedailymirror/2008/06/june-6-1968.html. Jerry Cohen, „Jeruzsálemben született gyanúsított, akit antiszemitanak hívnak”, *The Salt Lake Tribune* , 1968. június 6., a www.newspapers.com oldalon. Lásd még: Harry Rosenthal: „Kennedy szenátor Izrael által támogatott döntése kijelenti, hogy Sirhan”, *The Telegraph* , 1969. március 5., a news.google.com oldalon

Iratkozzon fel az Új oszlopokra

[11] Sasha Issenberg: „A meggyilkolással az USA első ízben kósztolhatta meg a közel-keleti terrort”, *Boston Globe* , 2008. június 5., www.boston.com

[12] Jeffrey Salkin, „Emlékezzen, miért halt meg Bobby Kennedy”, *Forward.com*, 2008. június 5. Szintén Michael Fischbach, „First Shot in Terror War Killed RFK”, *Los Angeles Times* , 2003. június 2., cikkekről. latimes.com

[13] Frank Morales, „The Assassination of RFK: A Time for Justice!” 2012. június 16., a

www.globalresearch.ca oldalon; nézd meg a YouTube-on: „RFK Assassination 40th Anniversary (2008) Paul Schrade a CNN-n”.

[14] Philip Melanson, *The Robert F. Kennedy-gyilkosság: Új kinyilatkoztatások az összeesküvésről és a leplezésről*, SPI Books , 1994, 1. o. 25. A teljes áttekintésért nézze meg Shane O'Sullivan 2007-es oknyomozó dokumentumfilmjét, az *RFK Must Die: The Assassination of Bobby Kennedy*. További részletekért olvassa el a *Ki ölte meg Bobbyt? Robert F. Kennedy megoldatlan gyilkossága* , Union Square Press, 2008. Lásd még Don Schulman vallomását *A második fegyverben* (1973), 42 perc 40-ből.

[15] 2011-ben egy feltételes szabadlábra helyezési tárgyaláson, tizennegyedik alkalommal sem sikerült meggyőzni a bírakat. Nézd meg a YouTube-on: „Sirhan Sirhan Denied Parole”: www.youtube.com/watch?v=nsm1hKPI9EU

[16] Shane O'Sullivan, *Ki ölte meg Bobbyt? Robert F. Kennedy megoldatlan gyilkossága* , Union Square Press, 2008, p. 5, 44, 103.

[17] Jacqui Goddard: „Sirhan Sirhan, Robert F.Kennedy bérgyilkosa 42 évvel később új kampányt indít a szabadságért”, *The Telegraph* , 2011. december 3., www.telegraph.co.uk/search/

[18] Colin Ross, *Bluebird: Deliberate Creation of Multiple Personality by Psychiatrists* , Manitou Communications, 2000, összefoglaló a www.wanttoknow.info/bluebird10pg oldalon

[19] David B. Green, „Agymosás és keresztkötés: Izrael merényletprogramja sokkoló részletben”, *Haaretz* , 2018. február 5..

[20] Ronald Kessler, *The Sins of the Father: Joseph P. Kennedy és az általa alapított dinasztia*, Hodder & Stoughton, 1996.

[21] Az Izraeli Lobby Archívum, www.irmep.org/ila/forrel/

[22] Jeffrey Salkin, „Emlékezz, miért halt meg Bobby Kennedy ” , *op. cit.* .

[23] Michael Collins Piper, *Hamis zászló*, *op. cit.*, p. 78.

[24] Tom Mangold, *Cold Warrior: James Jesus Angleton: a CIA mesterkémvadásza*, Simon és Schuster, 1991, 1. o. 318.

[25] Michael Howard Holzman, *James Jesus Angleton, a CIA és a Craft of Counterintelligence*, University of Massachusetts Press, 2008, p. 153.

[26] „A merénylettanulmányok Kennedy tudta, hogy puccs közel” a Youtube-on. Arthur Krock cikkének képe 1:36-kor látható a www.youtube.com/watch?v=snE161QnL1U oldalon .

[27] „Harry Truman Writes: Limit CIA Role to Intelligence”, *Washington Post*, 1963. december 22., idézi Mark Lane, *Last Word: My Indictment of the CIA in the Murder of JFK* , Skyhorse Publishing, 2011 , p. 246.

[28] Thomas Troy, Truman a CIA-n, 1993. szeptember 22., www.cia.gov; Sidney Krasnoff, *Truman és Noyes: Egy elnök alter ego története*, Jonathan Stuart Press, 1997.

[29] Michael Collins Piper, *False Flags: Template for Terror*, American Free Press, 2013, p. 67.

- [30] James Douglass, *JFK és a kimondhatatlan: Miért halt meg és miért számít*, Touchstone, 2008 , p. 46.
- [31] George de Mohrenschildt, *Patsy vagyok!* a jfkassassination.net/russ/jfkinfo4/jfk12/hscapatsy.htm oldalon
- [32] Olvassa el a seriffhivatal jelentését az mcadams.posc.mu.edu/death2.txt oldalon
- [33] Meir Doron, *Bizalmas: The Life of Secret Agent Turned Hollywood Tycoon – Arnon Milchan* , Gefen Books, 2011, p. xi.
- [34] Stuart Winer, „Arnon Milchan hollywoodi producer felfedi múltját titkos ügynökként”, *The Times of Israel* , 2013. november 25., www.timesofisrael.com ; Meir Doron, *Bizalmas: The Life of Secret Agent Turned Hollywood Tycoon – Arnon Milchan* , Gefen Books, 2011, p. xi
- [35] Mickey Cohen, *In My Own Words* , Prentice-Hall, 1975, p. 91-92.
- [36] Michael Collins Piper, *Végső ítélet: The Missing Link in the JFK Assassination Conspiracy* , American Free Press, 6. kiadás , ebook 2005, p. 133-155, 226.
- [37] William Kunstler, *Életem radikális jogászként* , Carol Publishing, 1994, p. 158; Steve North, „Lee Harvey Oswald gyilkosa, Jack Ruby erős zsidó háttérből származott”, *The Forward* , 2013. november 17., a forward.com oldalon
- [38] Bryan Edward Stone, *The Chosen Folks: Jews on the Frontiers of Texas*, University of Texas Press, 2010, p. 200.
- [39] John Hughes-Wilson, *JFK-An American Coup d'État: The Truth Behind the Kennedy Assassination*, John Blake, 2014.
- [40] Natasha Mozgovaya, „82 évesen meghalt Arlan Spectre prominens zsidó-amerikai politikus”, *Haaretz* , 2012. október 14., www.haaretz.com.
- [41] Alan Hart, *Cionism: The Real Enemy of the Jews*, vol. 2: *David Becomes Goliath*, Clarity Press, 2009 , p. 273.
- [42] Warren Bass, *Support any Friend: Kennedy's Middle East and the Making of the US-Israël Alliance*, 2003, p. 219.
- [43] Idézi George és Douglas Ball, *The Passionate Attachment: America's Involvement With Israel, 1947 to the Present* , WW Norton & Co., 1992, p. 51.
- [44] Philip Muehlenbeck, *Fogadás az afrikaiakra: John F. Kennedy udvarlása az afrikai nacionalista vezetőknek*, Oxford UP, 2012.
- [45] Hallgassa meg Moammer Kadhafi líbiai vezette a témában a www.youtube.com/watch?v=Pv4kvhs8I8E oldalon
- [46] Phillip Nelson, *LBJ: The Mastermind of JFK's Assassination*, XLibris, 2010, p. 372.
- [47] Idézi Phillip Nelson, *LBJ: The Mastermind*, op. cit. , p. 17.
- [48] Patrick Howley, „Miért volt része Jack Ruby a Kennedy-összeesküvés”, *The Daily Caller* , 2014. március 14., dailycaller.com

[49] Olvassa el Ruby nyilatkozatát a jfk-murdersolved.com/ruby.htm oldalon

[50] Lásd a YouTube-on: „Jack Ruby Talks”.

[51] Seymour Hersh, *The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy*, Random House, 1991, p. 94-97.

[52] Arthur Schlesinger, *Ezer nap: John Kennedy a Fehér Házban* (1965), Mariner Books, 2002, p. 56; Alan Hart, *Cionizmus*, 1. köt. 2, *op. cit.*, p. 257.

[53] Phillip Nelson, *LBJ: The Mastermind*, *op; cit.*, p. 320.

[54] Morris Smith: „Első zsidó elnökünk, Lyndon Johnson? – frissítés!!”, *5 Towns Jewish Times*, 2013. április 11., az 5tjt.com-on.

[55] Stephen Green, *Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel*, William Morrow & Co., 1984, p. 166.

[56] Barry Chamish, „JFK Jr meggyilkolása – tíz évvel később”, www.barrychamish.com(ez: www.rense.com/general87/tenyrs.htm).